



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 224/2026
05.02.2026 године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драган Травица адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1489/25 од 04.11.2025. године, на седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1489/25 од 04.11.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1489/25 од 04.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1489/25 од 04.11.2025. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Кикинди П1 148/24 од 04.09.2025. године којом је одбијен приговор стварне ненадлежности суда, усвојен тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи исплати на име накнаде материјалне штете, трошкова боравка и рада на терену (теренски додатак), за период од 01.11.2011. године до 01.11.2024. године у износу од 155.521,86 динара са законском затезном каматом од 31.07.2025. године до исплате и износ од 44.433,81 динар на име законске затезне камате обрачунате од дана доспелости сваког појединачног потраживања до 30.07.2025. године (дана вештачења) и да јој накнади парничне трошкове од 128.590,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Тужена је благовремено изјавила ревизију против правноснажне пресуде донете у другом степену, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), је изузетно правно средство које се може изјавити због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије, Врховни суд је нашао да није испуњен ниједан од услова за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер пресуђењем у овој парници није одступљено од правног става који је овај суд изразио у својим одлукама, у којима је расправљено питање права полицајаца и овлашћених службених лица на увећану плату по основу накнаде трошкова рада и боравка на терену (теренски додатак).

Рад на терену јесте рад који се по природи посла врши изван службених просторија а на који се запослени, по налогу овлашћеног лица, упућује да изврши службени посао и исплаћује му се накнада трошкова рада и боравка на терену (теренски додатак). Тужена послодавац је обавезана на исплату тражене накнаде јер је у обавези да непосредно примењује посебан колективни уговор (важећи у спорном периоду) донет у складу са законом и Уредбу о накнадама и другим примањима запослених у државним органима изабраних, односно постављених лица, којом су прописани услови и параметри за одређивање висине тих трошкова, услед чега претходно обраћање послодавцу за остваривање тог права подношењем писаног захтева није услов за покретање судског поступка. Према томе, да ли ће руководиоци органа о том праву да одлучују посебним решењем за сваког запосленог појединачно, против ког појединачног акта је дозвољена жалба у управном поступку и обезбеђена судска заштита у упоравном спору, није од утицаја на обавезу исплате ове накнаде. О захтеваној накнади тужиле нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права која је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке овог суда у којима је одлучивано у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом.

Сходно томе, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу у овој парници тужиља је поднела суду 01.11.2024. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 155.521,86 динара.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС ни на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић